

G. annulata kan als volgt in de sleutel worden opgenomen:

5a. Steel met ringvormige velumzone. Geelbruine pigmentklodders in het lamellentrama..... 57. G. annulata (n.p.)

5b. Steel zonder velumresten. Lamellentrama zonder pigmentklodders..... 5'
Het oude nr. 5 word* 5'.

Tenslotte wil ik nog enkele kleine aanvullingen op de tabel geven die de determinatie mogelijk vergemakkelijken. Aan G. decipiens var. separans (pag. 58 onder 9c) en aan G. decipiens var. decipiens (pag. 59 onder 16b) toevoegen: 2)
Voetnoot 2): var. separans heeft nooit velum op de steel en grotere sporen (8,5-11 x 5-5,5 µ), var. decipiens heeft in de jeugd velum op de steel en sporen van 8-10(7-11) x 4,5-5,5 µ. Volgens Smith & Singer is de steel uniform van kleur bij var. decipiens, donkerder aan de basis bij var. separans. Op pag. 64 bij de voetnoten 3 en 4 (G. nordmaniana) toevoegen: "steel zonder velumresten".

CLAVARIADELPHUS JUNCEUS (FR.) CORNER MET DICHOTOME VERTAKKING EN SUILLUS HOLOLEUCUS PANTIDOU,

DE „WITTE LARIXBOLEET"

In Coolia 14 (5): 110 (sept. 1969) beschreef ik een vertakte vorm van Clavariadelphus junceus bij Haren gevonden waarvan ik het bestaan niet in de literatuur kon vinden. Ik stuurde een overdruk naar Prof. Corner in Cambridge, de man die waarschijnlijk het meest deskundig is op het gebied van Clavaria's. In december schreef hij mij als volgt terug: "I found a similar case in a doubtful collection from Malaya. It is most interesting". Het is dus wel een grote zeldzaamheid en, nogmaals, let er eens op! Dit jaar kwamen er op de oude vindplaats geen Clavaria's op.

Wat de "witte ringboleet" betreft die van 1959 tot 1961 in de Harense Hortus onder larixen gevonden werd en daarna verdween, dit jaar (oktober 1969) werden er weer drie exemplaren gevonden. Ze leken het meest op witte S. aeruginascens (B. viscidus). Nu kwam ik door Reynders indertijd in het bezit van een overdruk van een artikel van Maria Pantidou (Canad. J. Botany) 42: 1713, 1964 waarin zij een nieuwe witte boleet beschrijft onder de naam Suillus hololeucus sp. nov., in groot aantal in gemengd coniferen bos bij Paul Smith, N. Y. gevonden. Ik stuurde indertijd materiaal naar Leiden en van Brummelen maakte mij toen attent op een artikel van Kühner (Le Botaniste 17, 1926, p. 200) waarin deze auteur een witte boleet beschrijft onder de naam Suillus aeruginascens var. albus. Zijn exemplaren waren soms echter ook crème terwijl de sporen bruinig waren. Dit laatste is bij de Groningse exemplaren beslist niet het geval. Ook nu waren de sporen zuiver wit. De afmetingen van de sporen waren bij Kühner 10 x 4 µ zoals ook de gewone S. aeruginascens heeft en ook onze exemplaren. Gezien de kleur der sporen twijfel ik eraan of de boleet van Kühner en uit Groningen dezelfde is. In de Levende Natuur van 1962 beschreven Mej. Dr. Ch. H. Andreas en ik de paddestoelen macroscopisch (met twee foto's). Van Brummelen wisselde materiaal uit met Dr. J. Walton Groves, de toenmalige chef van Mej. Pantidou (Canada Departm. Agriculture, Plant Res. Instit., Ottawa) en deze schreef: "I find the spores very similar in the two specimens, perhaps very slightly broader in the North American material but certainly not enough to regard it as a distinct species. Both show a similar gelatinous cuticle in section. In the sections I examined there seemed to be a more definite, compact,

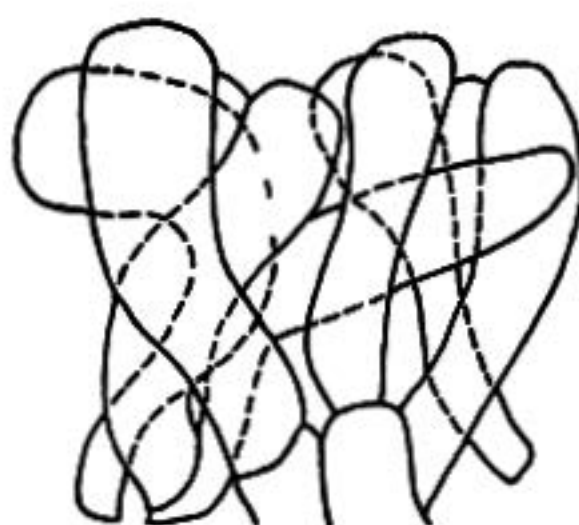
subcuticular layer in the European material but this could have been due to a different stage of maturity of the fruit body. In gross appearance they seem to match very well. Our specimens have more debris adhering to them but sections showed a gelatinous cuticle just as well developed in yours as in ours. As far as I could tell from the dried specimens I would say they are both the same fungus". Veder zegt hij nog dat de verschillende sporekleur voldoende grond is om de witte boleet niet als één variëteit van *S. aeruginascens* te beschouwen maar dat hij eerder onder *S. grevillei* (*B. elegans*) thuis hoort. Interessant is wellicht dat onder de larixen ook veel *S. grevillei* groeiden. Hij eindigt echter met te zeggen: "However, I am inclined to think it is a good species". Mej. Pantidou schreef me, in 1965, nog (uit Athene) dat de vruchtlichamen van de boleet groene of geelbruine stippen konden vertonen, maar dit leek haar geen essentieel verschil tussen de Amerikaanse en de Groningse specimens. En dan, wat de prioriteit betreft, Dr. Groves schrijft: I don't think that Dr. Pantidou was aware of the var. *albus* she published her species. In any case her name would be the first published at specific rank and so would be valid". Ofschoon Mej. Andreas en ik de soort reeds in 1962 onder de naam *Suillus aeruginascens* (Secr.) Snell "var. *albus*" beschreven, zij het zonder microscopische kenmerken, en met een frans résumé, zullen we Maria de eer maar laten!

Ik noemde onze vondst in *Coolia* 7: 6 (1960) en in *Coolia* 8: 31 (1961).

L.S. Wildervanck

BOLETUS AEREUS BULL. EX. FR. IN NEDERLAND

Op de gedenkwaardige 25e augustus van het jaar 1968 verplaatste ik mij per fiets van Denekamp naar Utrecht. Deze wijze van reizen is niet alleen goedkoop, gezond en aangenaam, ze biedt ook de gelegenheid om de veelal met fraai geboomte beplante berm van onze wegen af te stropen op zoek naar mycologische rijkdommen. Na een *Leccinum oxydabile* (Sing.) Sing nabij Oldenzaal, noopten twee exemplaren van de zeldzame *Boletus radicans* Pers. ex Fr. mij, om opnieuw van mijn stalen ros af te steigen. Op dezelfde plaats onder een oude eik in de zeer smalle strook gazon tussen

B. edulis

B. aereus

Fragmenten van de hoedhuid
(Naar R. Singer, Die Röhrlinge Teil I)